



In het stille dal

(Damenbesuch unerwünscht)

Klucht in drie bedrijven

door

ERFRIED SMIJA

vertaling

Hub Fober

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.

(Grimas Theatergrime verkoop)

Tel: 072 - 5 11 24 07

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **IN HET STILLE DAL - DAMENBESUCH UNERWÜNSCHT** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **ERFRIED SMIJA** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **9** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten
van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN:

Frederik Nijholt; gepensioneerd weduwnaar

Doris Dingelaar; zijn hebzuchtige schoonzus

Flip; haar onderbelichte zoon

Andrea Verschuren; inhalige nicht van Fred

Elisabeth Kluitmans; zijn uitgekookte vakantiekennis

Ellis; haar verknipte dochter

Resie de Ridder; Fred's behulpzame buurvrouw

Lieke; haar dochter

Albert Croon; arts van goeden wille

DECOR:

De situatie wordt beschreven gezien vanuit de zaal. Het verhaal speelt in de woonkamer van Fred Nijholt. In de korte kant links is een open doorgang die naar de logeervertrekken voert. In de korte kant rechts een deur, waarachter het verdere woongedeelte van de heer des huizes. In de achterwand een deur die naar buiten voert, alsmede een venster. Tegen de achterwand een buffetkast, waarop een niet al te kleine foto van Anneke. De woning is gesitueerd op het platteland en de verdere inrichting van de huiskamer moet navenant zijn.

EERSTE BEDRIJF

Nog bij gesloten voorhang hoort men muziek van een key-board, gespeeld wordt de melodie: "In't stille dal, in't groene dal", desnoods van 'n bandje; bij geopende voorhang zit Fred aan tafel en blijft verder spelen, voor zich op tafel staat een kleine muziekstandaard, waarop in plaats van de muziek zijn tekst kan staan, een fles en glas wijn binnen handbereik, speelt dan niet meer, drinkt en begint gesprek met de foto van Anneke op 't buffet, zich zijdelings naar haar toebuigend, later bij de foto staand.

Fred: Weet je Anneke, deze verjaardag had ik me eigenlijk heel anders voorgesteld... de eerste die ik alleen moet vieren... en dan ook nog uitgerekend m'n zestigste... Ja ja, 't leven kan wreed zijn... Niet dat ik je er 'n verwijt van maak dat ik nu al tien maanden weduwnaar ben en alleen in 't Stille Dal moet wonen... jaren geleden heb je die naam zelf voor onze bedoening gekozen, weet je nog... Nee nee, verwijten doe ik je niets, maar per se nodig was 't niet geweest... Ik bedoel maar, nu ik gepensioneerd ben en elke maand 'n mooie stoot geld krijg om niets te doen, met 'n schuldenvrij huis en 'n mooi sommetje op de bank, nu zit ik hier alleen. (*drinkt*) Zeker, ik heb me nu al 'n beetje aan de nieuwe situatie aangepast, maar nogmaals, per se nodig was 't niet geweest... Mooi hadden we het nu samen gehad kunnen hebben... (*heft glas*) Proost Anneke... proost Fred, met de beste wensen voor je verjaardag... (*drinkt*) Nou ja, zo is nu eenmaal 't leven... Van de andere kant, moet ik eerlijk toegeven, heb ik 't nu wel 'n stuk rustiger. Ik kan doen en laten wat ik wil, niemand valt me voortdurend in de rede... Nee nee Anneke, 't is niet persoonlijk tegen jou, maar ik bedoel zo in 't algemeen... Als ik wil heb ik zo m'n kleine pleziertjes en verder hoef ik me nergens zorgen over te maken... Weet je Anneke, als we kinderen gehad hadden, was alles waarschijnlijk heel anders gekomen, maar 't is nu eenmaal zoals 't is en zoals gezegd, 't gaat inmiddels weer 'n beetje z'n gewone gangetje. De enige uitschieter is eigenlijk die tweeweekse trip naar de Belgische Kempen geweest, maar veel stelde dat ook niet voor. Ben je mal, blij toe dat ik weer thuis was. (*verlegen*) En achter de kennismaking daar met die Elisabeth Kluitmans, nee Anneke, daar moet je niets achter zoeken. Je weet toch hoe dat gaat, je praat wat met elkaar, maakt samen 'n wandelingetje en zo, maar verder niets. Nee nee Anneke, je hoeft niet zo te kijken... absoluut niets... En bovendien had me dat mens ook 'n mondwerk... eerlijk zeg, geen speld tussen te krijgen... Maar voor de rest was met die Elisabeth best om te gaan, toch wel... Tja, en zo ziet

dan de levensavond van 'n weduwnaar uit. Je vriendin Resie helpt me een beetje met de huishouding en zo sla ik me er wel doorheen... (*drinkt*) Proost Anneke... vooral daarop, dat tijdens de jaren die me nog vergund zijn verder alles zo rustig mag blijven voortkabbelen, dan is 't wel uit te houden in 't Stille Dal. (*ruimt instrument en standaard op, er wordt aangeklopt*) Binnen!

Resie: (*op midden, met schort voor, en met 'n papieren zak, waarin 'n paar flessen*) Hallo Fred, welgefeliciteerd met je verjaardag zeg. Ik wens je alles wat je jezelf ook zou wensen en vóór alles 'n goede gezondheid. (*geeft zak*) En hier 'n paar flesjes van je lievelingsdrankje. Dat 't je wel moge bekomen.

Fred: Dankjewel Resie, dankjewel. Hartstikke fijn dat toch nog iemand aan m'n verjaardag gedacht heeft. Kom, ga er even bij zitten, drinken we samen 'n glaasje, lijkt 't toch nog 'n beetje op 'n feestje. (*heeft glas uit de kast gehaald en schenkt*)

Resie: (*doet schort af, neemt plaats*) Eigenlijk ben ik gekomen om de spruitjes schoon te maken en niet om te feesten... maar ja, 'n mens wordt maar eenmaal zestig en daar mag men wel 'n beetje tijd voor vrijmaken.

Fred: Dat dacht ik ook. Kom, daar gaan we, santjes. En je mag best weten dat ik maar wat blij ben dat je me zo af en toe 'n handje helpt.

Resie: Santjes ja. En wat dat helpen betreft, we kennen elkaar al dertig jaar en dat scheidt in zekere zin toch verplichtingen. En met Anneke ben ik uiteindelijk al samen op school geweest.

Fred: Ja ja, jullie waren altijd de beste vriendinnen en zodoende hoor je nu ook zo'n beetje bij de familie. (*nadenkend*) Hm, familie, ik alleen ben de hele familie... Nou ja, zo blijft 't in elk geval overzichtelijk.

Resie: Ach kom Fred, niet zo droefgeestig, dat helpt je ook niet verder. Toen mijn Nico stierf, acht jaar geleden, heb ik er net zo voorgestaan... En ik weet nog goed hoe jullie me toen geholpen hebben en daarom help ik jou nu ook 'n beetje, is toch vanzelfsprekend.

Fred: Vanzelfsprekend? O nee Resie, vandaag de dag is niets meer vanzelfsprekend, niets meer, en menselijkheid al helemaal niet.

Resie: Alsjeblieft Fred, we gaan op 'n dag als vandaag toch zeker niet melancholisch worden. (*heft glas*) Kom, op je verjaardag.

Fred: (*heft glas*) Ja ja, je hebt gelijk, gezondheid... de rol van treurwilg past sowieso niet bij mij. (*wil nog eens inschenken*) Kom, dat ik je nog eens...

Resie: (*dekt glas met hand af*) Nee nee Fred, alsjeblieft niet, eentje is genoeg, ik moet nog 't een en ander doen. (*doet schort weer voor*)

Fred: (*staat eveneens op*) Ik eigenlijk ook ja. Heb de wasmachine lopen en die zal nu wel... (*er wordt aangeklopt*) Ja, binnen.

Lieke: *(via midden op met ruikertje)* Welgefeliciteerd ome Fred. *(kusje op z'n wang)*

Fred: Aha, zoiets staat me wel aan. Dankjewel Lieke, dat is lief van je. Sta je van te kijken Resie, niet? Moet je nagaan hoe hoog ik nog bij de deerntjes sta aangeschreven.

Resie: *(lachend)* Ik had er geen idee van dat mijn dochter op heren van rijpere leeftijd staat.

Fred: Wil je 'n glas wijn Lieke?

Lieke: Nee ome Fred, kan niet, moet nog autorijden, 'n andere keer graag. Hier mam, ik heb je sleutels meegebracht, anders kom je er straks niet in, ik moet nu immers naar m'n werk.

Resie: *(steekt sleutels bij zich)* Ach ja, goed dat je eraan gedacht hebt, Dank je.

Fred: Heb je dan weer nachtdienst, dat je nu pas weg hoeft?

Lieke: Om de drie weken ja. Maar 't maakt me niet uit. Integendeel zelfs, 's nachts is deze job in 't ziekenhuis eigenlijk nog veel interessanter dan overdag.

Resie: *(af in rechts, grijnzend)* Interessanter? Aha!

Fred: Vanwaar dat gegrijs van ma toen je het over je nachtdienst had?

Lieke: Och ome Fred, ik heb u toch al eens verteld over Albert... weet u wel, die assistentarts.

Fred: Ach zo, en die heeft vannacht zeker ook dienst. Ja ja, dan is 't 's nachts vanzelfsprekend veel interessanter in 't ziekenhuis dan overdag.

Resie: *(terug met ketel spuitjes en 'n vergiet, neemt plaats en begint spuitjes schoon te maken)* Zeg Lieke, als je maar uitkijkt. Ik bedoel, met medicijnstudenten kun je niet voorzichtig genoeg zijn. Hebben 'n scharrel met zowat elke verpleegster en als 't er op aankomt weten ze van niets, en sowieso...

Fred: *(lachend)* Om iemand zoiets te flikken hoef je anders niet per se student in de medicijnen te zijn. Die vent van m'n schoonzus, die Doris Dingelaar weet je wel, was geen arts en toch heeft hij haar toentertijd met 'n jong opgescheept en er haar mooi mee laten zitten.

Lieke: Kom zeg, zo is 't wel goed geweest. Wat denken jullie eigenlijk wel van mij en over ons ziekenhuis!

Resie: Ja ja, ik heb er al zo vaak vanalles over gelezen en laatst heb ik op de TV zelfs 'n hele serie gevolgd waarin artsen aan de lopende band...

Lieke: *(lachend)* Toe nou mam, dat moet je toch zeker niet allemaal serieus nemen.

Resie: Nee, maar toch... ik bedoel maar... naar wat ik gezien heb was 't je reinste Soda en Pandorra. En of dat nu allemaal zo maar uit de lucht

gegrepen is...

Fred: Zeg Resie, heb jij dan nog geen kennis met 'm gemaakt?

Resie: Dat wel, maar je kunt immers niet in 't innerlijke van 'n mens kijken.

Lieke: Och kom mam, Albert is oké, echt waar. En bovendien weet ik heus wel wat ik doe, of heb je zo weinig vertrouwen in me?

Resie: Nee kind, dat niet, maar 'n dokter kan vaak erger zijn dan de ziekte zelf, heb ik eens gelezen.

Fred: Kom kom Resie, Lieke is uiteindelijk toch 'n kind dat naar haar moeder aard, of niet soms?

Resie: *(trots)* O ja, dat zou ik denken... maar als moeder...

Lieke: *(geeft Resie 'n zoen)* Moet nu gaan mam, en wees gerust, ik kan wel op me zelf passen hoor. *(tot Fred, ondeugend)* En u, ome Fred, ook op u zelf passen, hoort u? Mooi braaf blijven. Niet dat ik vanalles horen moet als ik terugkom. Men leest tegenwoordig zoveel over rijpere heren, die opeens... u weet wel! *(af midden, wuivend)* Zwaai zwaai!

Fred: *(lachend)* Werk ze, stuk ondeugd.

Resie: *(roept haar na)* En rij voorzichtig en kijk uit dat je... *(haalt schouders op)*

Fred: *(vrolijk)* Resie Resie... altijd overbezorgd... Maar nu moet ik eerst eens naar m'n wasmachine gaan kijken, als je er niets op tegen hebt.

Resie: Ja ja, ga je gang. Maar eh, als ik hiermee klaar ben, ga ik weer, want ik heb thuis nog 'n gistdeeg staan en misschien dat die me ondertussen wel aan de deur tegenkomt.

Fred: *(afgaand rechts)* Kun je niet nog 'n beetje blijven... ik voel me echt 'n beetje eenzaam... vandaag op m'n verjaardag... zo helemaal in m'n eentje.

Resie: Misschien dat ik daarna nog wel even terugkom. *(Fred af)*

Betje: *(flinke struise actrice, als 'n stoomwals op door 't midden met koffer en tas, ratelt als 'n mitrailleur)* Hallo hallo Frederikske, ik ben er! *(ziet Resie)* Ah, neemt u mij niet kwalijk, ik had u niet meteen gezien en ik ben zo maar even binnengestapt zonder te kloppen, omdat ik altijd zoveel mogelijk opzien probeer te vermijden. Maar ik ben hier toch wel goed bij Nijholt, niet, Frederik Nijholt?

Resie: *(onthutst)* Nee... eh, ja... eh, Nijholt, ja ja, Nijholt klopt wel.

Betje: *(gaat zitten)* Zie je wel, ben ik waar ik wezen moet. *(kijkt ongegeneerd om zich heen)* Echt gemoedelijk hier, je proeft gewoon de landelijke sfeer, precies zoals Frederik 't me beschreven heeft.

Resie: *(wil onderbreken)* Neemt u mij niet kwalijk mevrouw, maar eh...

Betje: Van buitenaf gezien is 't 'n bakbeest van 'n huis en dat Frederik dat helemaal in z'n eentje bewoont...

Resie: Frederik? Wie eh, welke Frederik bedoelt u als ik vragen mag?

Betje: ... als ik bedenk wat hier allemaal van te maken is... Ongekende mogelijkheden. Deze kast moet natuurlijk weg en ergens anders neergezet worden, zodat we hier 'n doorgang naar de tuin kunnen maken, rechtstreeks naar de pergola...

Resie: *(beduusd)* Neemt u mij niet kwalijk... ik zou alleen graag...

Betje: ... en 't raam daar is veel te pietepouterig, moet 'n flink stuk groter worden en binnen de kortste keren moeten dan ook de...

Resie: *(met stemverheffing en dwingend)* Kunt u niet even zwijgen als ik u onderbreek?

Betje: *(verrast)* Ja? Ach, vertelt u me toch eens wie u eigenlijk bent, 'n zus van Frederik soms, of een ander toevallig familielid... u kunt hier toch niet zo maar 'n beetje anoniem blijven rondhangen.

Resie: *(zucht van opluchting)* Eindelijk... ik ben Resie de Ridder, de buurvrouw van Fred en de schoolvriendin van zijn vrouw Anneke.

Betje: Waaat? Vrouw? Frederik heeft 'n vrouw? 'n Eigen vrouw? En mij heeft ie gezegd dat hij weduwnaar is! *(in zichzelf)* Had ik 't me maar zwart op wit laten geven.

Resie: Ja eh, is ie ook, want z'n vrouw is overleden... auto-ongeluk... maar eh, wie bent u dan als ik vragen mag?

Betje: Maar waarom weet u dat dan niet? Ik ben Elisabeth Kluitmans en heb Frederik 'n paar maanden geleden leren kennen ergens in de Belgische Kempen, en daar heeft hij me me alle geweld bezworen hem hier in 't Stille Dal te komen bezoeken, als ik toevallig eens in de buurt zou zijn. Maar omdat hij me toen verklapt heeft wanneer hij z'n zestigste verjaardag zou vieren, ben ik nu niet toevallig in de buurt, maar precies getimed, als u begrijpt wat ik bedoel.

Resie: Ach nee, uitgenodigd heeft hij u... dat hij me daar dan niets van gezegd heeft.

Betje: Logisch, hij hoeft z'n personeel immers niet alles aan de neus te hangen, uiteindelijk is hij een vrij man en aan niemand rekenschap verschuldigd, zoals ik zeg, aan niemand.

Resie: Nee nee, dat niet, maar eh...

Betje: En nu zou u er de heer des huizes eindelijk wel eens van in kennis kunnen stellen dat ik er ben. Vertelt u 'm maar dat Elisabeth Kluitmans er is, zijn Betje, zoals afgesproken. Nou, wat is? Hebt u me niet verstaan? Of is ie er niet? Of moet ik 'm soms zelf gaan zoeken?

Resie: *(hoofdschuddend in zichzelf)* Een wandelende mitrailleur... waar ze die te water hebben gelaten... *(weer normaal, rechts af, met keteltje en vergiet)* Ik zal wel eens gaan kijken.

Betje: Wat je noemt 'n vertraagde opname van denken. *(bekijkt alles laatdunkend, neemt 't een en ander in de hand)* Jeetje, moet je zien

wat ouderwets koddig, en dit hier, om te gillen, en die gordijnen, 't doet pijn aan de ogen, zou ze nog niet in de kelder ophangen, (*nu bij portret*) en kijk, dit zal wel z'n vroegere troela geweest zijn, ook niet direct iets om mee te...

Fred: (*op van rechts, heeft schort voor*) Hé zeg, 't zal niet wáár zijn, Betje hoogstpersoonlijk. (*geeft hand*) Is dát 'n verrassing!

Betje: (*geeft hand*) Had je niet gedacht hé! (*trekt hand terug*) Ajasses, helemaal nat!

Fred: (*handen aan schort afdrogend*) 'n Beetje water maar, heb net m'n was uit de machine gehaald... Nee, zoiets... Betje in levende lijve komt me zo maar eventjes gedag zeggen.

Betje: Hoezo maar eventjes? Op de afscheidsavond heb je zelf gezegd dat ik gerust 'n paar weken kon blijven, en je huis is immers groot genoeg. Je kunt je dat toch nog zeker wel herinneren? Of was je van die twaalf biertjes al zo ver heen dat je 't niet meer weet?

Fred: Eerlijk gezegd, ik kan me er geen barst meer van eh... ik bedoel, ik kan er nu geen eed meer op zweren of 't twaalf, dertien of veertien biertjes geweest zijn... maar dat ik je heb uitgenodigd, m'n beste Betje, dat staat hierboven (*wijst op voorhoofd*) haarscherp genoteerd.

Betje: Zie je wel, ik dacht ook al, en kijk, ik heb alvast 'n koffer en 'n tas zelf genomen, voor de allereerste behoeften en de rest staat...

Fred: (*onderbreekt*) Ja ja Betje, alles geen probleem. (*Betje met koffer en tas doende, ondertussen draait Fred portret van Anneke om, zogenaamd fluisterend*) Dat is niets voor jou Anneke, neem me niet kwalijk.

Betje: En weet je Frederik, Ellis heb ik ook zo ver gekregen dat ze is meegekomen, omdat jij er toen zo op aangedrongen hebt... 't heeft wel enige moeite gekost, maar 't is gelukt.

Fred: Hoezo, je dochter komt ook? En die wil hier ook bij mij logeren?

Betje: Ja zeg, wat anders? Dat heb je toch zelf aangeboden! Ik hoor 't je nóg zeggen: Betje, zei je, en Ellis moet je ook meebrengen, absoluut, en precies zo heb je 't gezegd Frederik. Dat je dat niet meer weet? Je herinneringsvermogen lijkt wel 'n Emmentaler! Telkens als je eens goed wilt toehappen is er 'n gat.

Fred: (*in zichzelf*) Die verdomde zuiperij ook... (*weer normaal*) Maar nee Betje, je begrijpt me verkeerd. Ik weet nog heel goed dat ik je dat toen gevraagd heb... dacht je dat ik van zo'n paar onnozele halve liters... dan ken je mij nog niet... maar ik had nooit durven dromen dat je haar mee zou krijgen, daarom sta ik zo perplex.

Betje: Ach zo, nu ken ik je weer als de vlotte jongen van toen.

Fred: Maar eh, waar is ze dan? Zou nu toch wel eens even kennis met d'r willen maken, na alles wat je me over d'r verteld hebt.

Betje: Had nog wat af te doen op 't postkantoor en toen we er langs kwamen is ze even uitgestapt. Maar ze kan elk moment hier zijn.

Fred: En eh, je man Betje, heb je die alweer zo maar thuis alleen... ik bedoel...

Betje: (*vrolijk*) Maar Frederik, toen wij elkaar troffen lag ik al in scheiding, heb ik je toch verteld, en sinds drie weken is de zaak afgerond, ben ik eindelijk van die naarling af en helemaal vrij, begrijp je?

Fred: Helemaal vrij, ja... (*onnozel*) Maar voor wát dan vrij?

Betje: (*vrolijk*) Voor alles Frederik, voor alles, begrijp je! Ik kan gewoon doen en laten wat ik wil en als ik zin heb zelfs 'n nieuwe verbintenis aangaan, en sowieso kan ik zo'n scheiding iedereen aanbevelen, gewoonweg 't einde!

Fred: (*in zichzelf*) En dat twee weken, o gut o gut... (*weer normaal*) Dan eh, kom maar Betje, zal ik je je kamer wijzen. (*links af*)

Betje: (*tas nemend, steeds ratelend, ook nog achter de bühne*) Ah ja, als jij dan de koffer neemt, kun je de rest - ik heb nog 'n paar kleinigheidjes buiten voor de deur staan - straks wel even binnenhalen, en zoals je hier woont Frederik, zo vredig en stil, in deze groene omgeving, zalig gewoon, ik heb hier vlak in de buurt zelfs 'n waterval horen ruisen, en dit huis jongen, niet te filmen, is toch eigenlijk veel te groot voor jou alleen, hier is toch plaats voor minstens nog vier vijf personen en misschien zelfs nog meer.

Doris: (*op door 't midden met koffer en handtasje, gevolgd door Flip met reistas, nog in geopende deur*) Wat moet die berg koffers hier... (*opkomend*) niemand te zien... kom Flip, zet de tas daar maar neer... nee, niet op de tafel, daar op de grond, zo, en ga nu zitten, daar, en haal die kauwgom uit je mond, je weet, ome Fred kan dat niet hebben.

Flip: (*Elvis Presley-type, zowel in kleding als haardracht, 'n echte Rock and Roller, walkman in z'n oor, kauwt verder*) Wat interesseert mij dat stuk antiek, kan toch zeker doen wat ik zelf wil. (*wiegt in z'n stoel op de muziek mee, knipt met z'n vingers*)

Doris: Houd je dan tenminste in 't begin 'n beetje in. Ome Fred zou anders nog kunnen denken...

Flip: (*reageert niet, deint op maat muziek verder*) Tsjj... tsjittitti...

Doris: (*hoofdschuddend naar rechts*) Vijfentwintig jaar en niets anders in z'n hoofd dan muziek. (*in geopende deur*) Freed... (*weer terug, neemt handtas*) alles staat open en geen mens te zien... (*haalt pakje tevoorschijn*) laten we hopen dat 't niet helemaal platge...

Resie: (*op van rechts*) Hé mevrouw Dingelaar, leuk dat u Fred weer eens komt opzoeken.

Doris: Ha, mevrouw de Ridder. Is mijn zwager er niet?

Resie: Jawel, hij moet ergens in huis zijn.

Doris: We zijn gekomen om 'm te feliciteren met z'n verjaardag... Flip, zou je mevrouw de Ridder niet 'ns behoorlijk groeten... Flip!!!

Flip: (*wisselt cassette in walkman, onverschillig hand opheffend*) Hay mevrouw de Ridder.

Resie: (*ook hand opheffend, ietsjes onzeker*) Hay Flip.

Doris: De muziek is Flip z'n leven, weet u. Hij wil per se 'n prof worden en zijn meest geliefde genre is rockenrol à la Elvis Prestli, Bill Häli en weet ik hoe ze allemaal heten.

Resie: Weet ik, dat heeft hij al van kind af aan gehad.

Doris: En als musicus valt 'n aardige cent te verdienen heb ik laatst ergens gelezen.

Resie: Ja ja, als men 't geloven mag....

Doris: En zeker als je natuurlijke begaving in huis hebt zoals Flip.

Resie: O ja, heeft Flip dat?

Doris: Wat ik u vertel! Heeft ie van z'n vader... Vergeetachtig wás de smeerlap, maar ook muzikaal.

Resie: Vergeetachtig?

Doris: En of! Hij was van Amerikaanse afkomst en toen hij 'n keer met vakantie naar huis ging is hij glad vergeten terug te komen, de vlegel. En geen dubbeltje heeft hij ooit afgeschoven.

Resie: Dat méént u niet!

Doris: Ja ja, en neemt u maar van mij aan dat we geen gemakkelijke jaren achter de rug hebben, Flip en ik... Maar als de jongen eenmaal 'n beroemdheid is zullen we de schade... (*ziet nu pas de ring aan Resies vinger*) Maar wat zie ik mevrouw de Ridder, die ring, mag ik eens kijken... tjonge, 'n juweeltje zeg... waar hebt u die vandaan? Zo eentje heb ik al eens eerder gezien. Bij m'n zus geloof ik.

Resie: Dat zal best ja, want ik heb 'm cadeau gehad van Fred, als aandenken aan Anneke zeg maar.

Doris: Zo zo, cadeau gehad van Fred, zo zo. Maar dat had hij mij, als Annekes zuster, toch op z'n minst eens kunnen vragen. Hij kan toch niet zo maar onze familiejuwelen, de ring van onze moeder zaliger, aan 'n wildvreemde cadeau doen.

Resie: Nou nou, zo wildvreemd kan men 't nu ook weer niet noemen. Uiteindelijk ken ik Anneke vanaf de schoolbanken en onze moeders waren eveneens bevriend, terwijl Fred en ik elkaar ook al haast dertig jaar kennen en bovendien heeft...

Doris: Dat speelt toch alles geen rol! Dit is 'n stuk uit onze familiejuwelen en ik als Anneke's zus...

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407



“Samenspelen” is ons motto